

at udelukke visse offentlige vandløb fra godkendelsesordningen.

En bekendtgørelse, der i medfør af § 43, stk. 4, fastlægger det nærmere indhold af godkendelsesordningen efter stk. 2 og eventuelt også efter stk. 1, agtes udsendt samtidig med lovens ikrafttræden. Et udkast til bekendtgørelsen vil forinden blive forelagt folketingsudvalget om fysisk planlægning.

ad stk. 5.

Bestemmelsen svarer til zonelovens § 9, stk. 2, 1. pkt., med en tilføjelse, hvorefter en generel overtagelse af amtsrådets eller hovedstadsrådets beføjelser i sager af mere vidtrækkende betydning kan træffes også for bestemte dele af landet. Noget sådant vil eventuelt kunne blive aktuelt, f. eks. i de i bemærkningerne til kapitel IV omtalte nationale naturområder.

ad stk. 6.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 43, stk. 4, samt til zonelovens § 9, stk. 2, 2. pkt.

ad stk. 7 og 8.

Bestemmelserne svarer til forslaget til § 42, henholdsvis stk. 3 og 4. Der henvises derfor til bemærkningerne til disse bestemmelser.

Til § 44.

Bestemmelsen svarer i princippet til § 43, stk. 3, i den gældende lov.

Bestemmelsen vedrører de anlæg, til hvilke der har været krævet eller kræves tilladelse fra fredningsplanudvalget, dels efter § 43, således som den var formuleret efter 1969- og 1972-loven, dels efter bestemmelsens nuværende formulering.

Ved lovændringen i 1975, hvor de anlæg, der er nævnt i den foreslåede bestemmelses pkt. 1-2, udgik af § 43, blev bestemmelsen om hegning indskrænket tilsvarende. Baggrunden herfor var dels en antagelse af, at der i mellemtiden var gjort op med hegning vedrørende disse anlæg, dels at der stadig ville være en myndighed til at administrere de tidligere meddelte påbud, nemlig fredningsplanudvalgene.

Ved ophævelse af fredningsplanudvalgene vil det derfor være naturligt ved en udvidelse af den gældende hegningsbestemmelse at give amtsrådene og hovedstadsrådet mulighed for at kunne justere og i øvrigt at ændre tidligere meddelte påbud vedrørende disse anlæg. Det vil samtidig være hensigtsmæssigt, at de nævnte myndigheder får kompetence til også at meddele påbud vedrørende sådanne anlæg, selv om noget sådant ikke tidligere

har været anset nødvendigt. De tidligere meddelte påbud vil i øvrigt i mange tilfælde være tinglyst på de pågældende ejendomme med fredningsplanudvalget som påtaleberettiget. Her indtræder amtsrådet, henholdsvis hovedstadsrådet, naturligvis i fredningsplanudvalgets sted.

Vedrørende de anlæg, der er nævnt i forslaget punkt 3 og 4, bemærkes, at der stadig er ældre anlæg, hvor hegning m. v. vil kunne være motiveret, ligesom der også her er behov for, at amtsrådet, henholdsvis hovedstadsrådet, kan overtage administrationen vedrørende tidligere meddelte påbud m. v.

Også i øvrigt skønnes det rimeligt, at der findes en kompetence af den nævnte karakter for de regionale naturfredningsmyndigheder.

Til § 45.

De regler, som foreslås om klage vedrørende amtsrådets og hovedstadsrådets afgørelser om vandløb, naturlige søer og moser, svarer, bortset fra een væsentlig realitetsændring, til de bestemmelser, som i dag er gældende vedrørende fredningsplanudvalgets afgørelser efter § 43.

Det foreslås i § 45, stk. 1, 2. pkt. at udvide kredsen af klageberettigede til tillige at omfatte enhver, der har retlig interesse i udfaldet af en afgørelse efter den foreslåede § 43, stk. 1, 1. pkt. og stk. 2. Bestemmelserne er udformet efter principperne i bestemmelserne om klage i miljøministeriets øvrige nyere lovgivning. I det fremlagte forslag til ændring af by- og landzoneloven som følge af ændringen af naturfredningsloven foreslås en tilsvarende regel om klage over zonelovsafgørelser.

Reglen om, at enhver, der har en væsentlig, individuel interesse i sagens udfald, kan klage, giver en hensigtsmæssig afgrænsning af de, der er berettiget til at klage. Det forekommer især rimeligt, at en lokal forening, hvis medlemskreds dyrker særlige fritidsinteresser knyttet til vore ferske vande og andre vådområder, f. eks. lystfiskere, jægere, fugleinteresserede, sejl- og rosporsfolk m. v., har mulighed for at påklage en afgørelse, der på væsentlig måde vil gribe ind i fritidsaktiviteterne.

Den nye klagebestemmelse gør det vanskeligt på forhånd i det enkelte tilfælde at afgrænse, hvem der kan klage. Forslaget i § 45, stk. 2 skal ses i forbindelse hermed. Bemyndigelsen til at fastsætte nærmere regler for offentliggørelsen agtes benyttet til at udforme regler, som på den ene side giver eventuelle klagere adgang til i praksis at følge med i de afgørelser, der træffes efter den foreslåede nye § 43. Men reglerne må på den anden side ikke pålægge den administrative myndighed